

drugi! Ali bo videl! — Kako revska in bevška nad žejnimi goskami! Kakor da je to zadnja voda na svetu! O ti grda nevoščljivost!

To je vražji plevel. Na živalih ga obsojamo, na sebi ga pa zakrivamo in zagovarjamo . . . Je to prav?

Jernej Popotnik:

Pastirica Milenka.

Na griču, kjer je pasla sirota Milenka dan za dnem bogatinca Mračana ovce, je stalo sredi pašnika troje samotnih, v vetru šepetajočih smrek, zaritih z vitkimi vrhovi v vedrino neba.

Kakor troje tajinstvenih kraljic.

Zjutraj, kadar je pripeljala Milenka ovce na pašnik, so se smreke že lesketale v solncu, vsaka s svojo zlato krono na glavi. In odlagale so svoje zlate krone šele tedaj, kadar je odhajala mlada pastirica s pašnika in se je rdeča večerna zarja pogrezala za zapadnimi gorami.

Tako prijetno je bilo na tem griču, tako solnčno!

Od jutra do večera so se pasle ovce, sredi med ovcami pa je skakljala z mladim jagnjetom Milenka in je prepevala in vriskala.

* * *

Prišla je Milenka neko jutro kakor po navadi na grič, pa je s široko odprtimi očmi obstala pred smrekami.

»Veverička!«

Pastiričica je plosknila z dlanmi, potem pa počenila z jagnjetom v naročju na trato in strmela neprestano na najvišjo izmed smrek, kjer so se skrivnostno gibale veje.

»Veverička, pojdi z drevesa k meni!«

Komaj je to izpregovorila, so se veje na smreki razmaknile, na koncu veje pa se je zaujčkala veverička in veselo začebljala:

»Gnezdo imamo tukaj, Milenka. Danes ponoči smo se preselili semkaj, ker nam je v dolini hudobni Gašpar stregel po življenju. Majko nam je že ubil — in ubil bi bil tudi nas mladiče, ako bi ne bili pravočasno zbežali... Jaz sem najstarejša, a imam še tri bratce.«

In veverička je skočila z veje na tla k Milenki.

»Ubožica!« jo je pobožala Milenka po mehkiem životku. »Ampak tukaj na griču se ti ni treba ničesar bati in tvojim bratcem tudi ne! Prijateljski bodimo, in kadar vam bo dolgčas, pa pridite vsi skupaj s smreke dol na trato, da se bomo igrali...«

Veselo je poskočila veverička pred Milenko.

»Oj, kako bo to lepo!« se je posmejala. »Dà, dà, prijateljski bodimo! Kako si dobra, Milenka!«

In lepo se je poklonila veverička pred Milenko, potem pa urno švignila nazaj na smreko, da pove svojim bratcem v gnezdu, kako jih vabi vse skupaj Milenka dol na trato, da bi se igrali...

Oj, kaj takega še ni videl grič, takega veselja še nikoli ni bilo na njem, kakor tisti dan!

Prišumele so s smreke veveričke in vse so zaplesale okrog Milenke. In zaplesala je še Milenka sama — a komaj je zaplesala, se ji je zableščala na glavi demantna kronica. In zvonček pod vratom jag-

njeta se je posvetil biserno in zazvončkljal tako čarobno...

Plesale so veveričke in prepevale:

Milenka, Milenčica,
naša je kraljičica,
vsi skupaj smo prijateljčki,
veseli kakor škrateljčki...

A tam za grmom je čepel zajec in brenkal na harfo; solncu, temu radovednežu, pa je od smeha padla njegova zlata kučma na zemljo...

* * *

Milenka se je zbudila iz spanja in videla, da leži na griču pod smrekami; ob njenih nogah je dremalo njeno jagnje.

Nasmehnila se je svojim zanjam in vstala, poskočila, zavriskala.

V plamenožaru zahajajočega solnca se je svetila kakor zlata kraljičica, ovce okrog nje kakor srebrni valovi, a veverička, ki je tedaj hušknila s trate na smreko, kakor poreden, rdeč — škrateljček.

